

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: M. S.**, zastoupena Mgr. Janou Čížkovou, advokátkou, se sídlem Přechodní 1600/11, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2004, č. j. 62 Az 70/2004 - 19,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátce Mgr. Janě Čížkové, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Odměna bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 70/2004 - 19 ze dne 10. 11. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2237/VL - 10 - 11 - 2004 ze dne 6. 7. 2004. Tímto rozhodnutím žalovaného byla stěžovatelčina žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka kasační stížnost, k výzvě soudu řádně doplněnou, opírá o dvě námitky. První z nich směřuje k nezákonnosti napadeného rozsudku, přitom stěžovatelka tvrdí,

že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku. Ta však ani v doplnění kasační stížnosti není zřetelně specifikována. Z celkového obsahu kasační stížnosti a jejího doplnění je však zřejmé, že stěžovatelka nutně míří na nesprávné posouzení splnění podmínek pro zamítnutí stěžovatelčiny žádosti podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jedině tato hmotněprávní otázka totiž byla krajským soudem v řízení o stěžovatelčině žalobě řešena. Stěžovatelka kromě toho namítá, že žalovaný si pro své rozhodnutí neopatřil dostatek důkazů, a tedy nezjistil spolehlivě a úplně skutkový stav věci. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka rovněž žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na vady kasační stížnosti, konkrétně na absenci tvrzení rozhodných skutečností a na obecnost stěžovatelčinych námitek, a navrhuje odmítnutí kasační stížnosti, případně její zamítnutí pro bezdůvodnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení opakovaně poukazovala na pracovní důvody svého příjezdu do České republiky, uváděla, že přicestovala poprvé již v říjnu 1998, a to výlučně za prací. Vydělala si zde totiž podstatně více peněz než v zemi svého původu. Nejprve v České republice pobývala legálně na základě uděleného víza, poté již nelegálně. Stěžovatelka žádost o udělení azylu odůvodnila v tom směru, že v takovém případě bude v České republice několik měsíců pobývat legálně. Kromě toho má zde přítele, s nímž hodlá uzavřít sňatek. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky byly dány důvody pro zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona a v tomto smyslu vydal dne 6. 7. 2004 své rozhodnutí. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí napadla stěžovatelka žalobou, v níž v obecné rovině namítala porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zdůraznila své existenční potíže v zemi původu a svůj pobyt na území České republiky již od roku 1998. Krajský soud její žalobu zamítl, neboť shodně s žalovaným dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky byla žádost o udělení azylu podána zjevně nedůvodně. Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 19. 11. 2004 a ta jej dne 25. 11. 2004 napadla kasační stížností.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost shledává Nejvyšší správní soud se značnou dávkou velkorysosti poté, co přistoupil až na samu hranici příznivosti posouzení jejího obsahu pro stěžovatelku, přípustnou, opírající se o tvrzenou nezákonnost při posuzování právní otázky důvodnosti aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a o tvrzené vady řízení spočívající v nedostatečném dokazování ze strany žalovaného, pro něž mělo být jeho rozhodnutí zrušeno, avšak nestalo se tak (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích kasační stížnosti a z uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatelka) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno,

že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení setrvala na konstataci důvodů, pro které o azyl požádala, směřujících k legalizaci pobytu v České republice, a na poukazu na špatné životní podmínky v zemi jejího původu společně s poukazem na známost s přítelem v České republice, s nímž hodlá uzavřít sňatek, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku Krajský soud v Ostravě shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, jak stěžovatelka v žalobě požadovala. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelčina tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničeho, co by svědčilo o tom, že by být jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, a krajský soud tak ani nečinil. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto krajský soud nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval. První z námitek stěžovatelky tedy důvodnou není.

Pokud jde o námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným, potom ani ty nejsou důvodnými. Byla to sama stěžovatelka, kdo v průběhu správního řízení vymezil důvody, pro které žádal o udělení azylu. Stěžovatelka uváděla toliko potřebu legalizovat pobyt a účelem další možnosti pracovat v České republice, poukazovala na lepší výdělkové poměry a na záměr uzavřít manželství s přítelem, který zde žije. Byl-li tedy rozsah dokazování před žalovaným odvislý od toho, jaká tvrzení a jaké návrhy důkazů na jejich podporu stěžovatelka žalovanému v průběhu správního řízení předložila, a netvrdila-li stěžovatelka nic, z čehož by bylo možno alespoň hypoteticky dovodit možnost splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jak je shora uvedeno, pak aniž by bylo zapotřebí provádět další dokazování, bylo důvodu k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona, neboť tam podávané podmínky byly naplněny. Proto se žalovaný nedopustil stěžovatelkou namítaného porušení správního řádu, neboť pro účely aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že stěžovatelčiny námitky důvodnými nejsou. Proto tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako

nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byla usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 70/2004 - 33 ze dne 22. 12. 2004 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka. Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 7 věty první za středníkem s. ř. s. advokátce Mgr. Janě Čížkové odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní služby po 1000 Kč a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b/ zahrnujícího první poradu s klientem i převzetí zastoupení, § 11 odst. 1 písm. d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). K vyplacení odměny byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu